

sonlige Ydelse, for hvilken da Vedkommende af en afvigende kirkelig Troesbekjendelse ere fritagne. Der er ogsaa andre Ydelser, som ere tillagte Geistligheden, som det forekommer mig billigt, at de Vedkommende maae være fritagne for; her blev saaledes talt om Betalingen for Udstedelsen af Daabsattester; — Kirkebøgerne føres jo af Præsterne, og Enhver maa kunne erholde Attest for, at han er optagen i disse Bøger under det eller det Navn; det er altsaa ikke egentlige Døbefedler, men en Attestation for, at han er anerkjendt i Samfundet for den eller den Person, og disse Attester, jeg kjender sjælle, hvorledes de udstedes, — men der kan jo nu kun sjældent være Spørgsmaal derom —, forekommer det mig, maae udstedes frit; der maa ikke tages Betaling for dem, saalænge denne Betaling bliver et Wederlag til en geistlig Embedsmand. Jeg skal villigt indrømme, at man i denne geistlige Embedsmand seer to, og at han, naar han fører Kirkebøgerne, maa betragtes som en verdslig Embedsmand, saa at den Ydelse, han derfor faaer, er en Løn for verdslig Gjerning. Dette skal jeg villigt indrømme, men jeg troer, at det maa tages under Overveielse, om man ikke skal undgaae at blande disse to Ting sammen, og naar denne Betragtningssmaade finder Bisald, forekommer det mig, at dette Lovudkast maa behandles i Forbindelse med Lovudkastet om den communale Beskatning i Kjøbenhavn. Det er i det Hele taget, synes det mig, en Feil at have 3 forskjellige Beskatninger i Kjøbenhavn, nemlig en til Communen, en til Staten og en særskilt til Geistligheden. Geistligheden maa være der enten paa Statens eller paa Communens Vegne. Det maa derfor enten være Communen eller Staten, som opkræver Bidrag til Geistligheden, paa hvilken Maade dette Bidrag end opkræves. Dette Lovudkast, forekommer det mig, gaaer ud fra en Forudsætning, som jeg ikke troer er rigtig; det er den, at der er en juridisk Person, som har en Adkomst til de Midler, man vil indsamle paa denne Maade, og denne juridiske Person maa vel være Kirken, nemlig den Deel, som udgjør det kjøbenhavnske Præsteskab. Men det kjøbenhavnske Præsteskab staaer efter min Mening i denne Henseende ikke i noget andet Forhold end den hele Geistlighed i Landet, og for-

saavidt en saadan Tanke maa ligge paa Bunden af dette Lovforslag, ville vi efter min Mening ikke kunne gaae ind derpaa i den Skikkelse, hvori det foreligger. Vi ville langt lettere komme til det ved at lade bestatte enten umiddelbart paa Statens Vegne til Statskassen, og saa overtage fra Statskassens Side den faste Lønning af Geistligheden i Kjøbenhavn, eller ogsaa gaae den anden Vej, nemlig at lade Communen opkræve Bidraget som enhver anden Communeindtægt og altsaa forsøge Beskatningen til Communen saa meget, som man efter Overflag anseer nødvendigt for deraf at udrede den faste geistlige Lønning. Derved vilde man ogsaa komme lettere til at tage Forholdsregler for at forsøge, saavidt det gjøres nødvendigt, de Geistliges Antal i Kjøbenhavn. Jeg troer, at Mange ere af den Mening, og der er vistnok ogsaa meget Rigtigt dervi, at lidt efter lidt, som Byens Befolkning er tagen til, er Forholdet mellem de geistlige Embedsmænds og Menighedsmedlemmernes Antal langtfra det samme som tidligere. Jeg skal ikke gøre nogenformelt Bemærkning i den Henseende, men kun henlede Opmærksomheden paa, at det er en Kjendsgjerning, som har medført borgerlig Ulempe, og hvorover her har været klaget forskjellige Gange, saaledes med Hensyn til St. Johannes Kirken og den Menighed, der efterhaanden er kommen tilstede udenfor Portene, hvor der har samlet sig en Befolkning, som er større end endeel Kjøbstæders her i Landet, og hvor det har været vanskeligt — jeg troer nu, Manglerne for en væsentlig Deel ere afhjulpne — at erholde nogenlunde beqvem Afgang til at kunne faae de Anmeldelser gjorte, som behøves for at holde Sognebøgerne vedlige. Det er en stor Byrde for de Folk, som boe i dette udenbyes Qvarteer, at skulle ind i Byen for enhver kirkelig Handling, der skal bestilles.

Kirke- og Underviisningsministeren: Denne Lov hører til en af de ærværdige kjøbenhavnske Communalfager; den har saa at sige ligget for en Snees Aar og kan i den Henseende staae ved siden af Begravelsesfagen. I den Skikkelse, hvori den nu foreligger for den ærede Rigsdag, støtter den sig paa lange, forudgaaende Forhandlinger, og jeg troer, at